

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. LEDNA 2018

Z obsahu:

**Sláva na výsostech Bohu
a vstupní modlitba**

Katecheze

Svatého otce Františka

při generální audienci

10. ledna 2018

- strana 2 -

Blahoslavený

Julián Maunior

Libor Rösner

- strana 4 -

Ani oko nevidělo... (12)

F. J. Boudreaux SJ

- strana 5 -

Nahlédl jsem do ráje

- strana 7 -

Kristus je Světlo!

Dr. Karl Braun,
emeritní arcibiskup

bamberský

- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa**

(97 - dokončení)

- strana 10 -

Hledala osvícení

v New Age

Małgorzata Sołtyková

- strana 11 -

Alenka v zemi zázraků

Premiéra v kinech

8. 2. 2018

- strana 13 -

„Mé oči uviděly tvou spásu, světlo k osvícení pohanů.“ (Lk 2,30.32)

Nahlédl jsem do ráje

Svatý Jan Bosco měl od svých devíti až do sedmdesáti let mnohé vize, které mu přinášely četné útechy a poučení a mnoho hlubokého poznání. On sám tyto vize nazýval jednoduše sny. Mezi těmito sny je jeden zvláště zajímavý. Byl to spíše intenzivní a nanejvýš poučný rozhovor tohoto apoštola mládeže se svatým Dominikem Saviem, jeho zesnulým duchovním synem, o místě blaženosti. V oratoři vždy všichni s napětím očekávali vyprávění Dona Boska, ale i dnešnímu čtenáři může jeho vyprávění vyjavit mnohé o druhém světě.

B ylo to večer 6. prosince 1876. Byl jsem ve svém pokoji a už nevím, zda jsem četl nebo ne, když jsem dostal sen. Náhle jsem byl na útesu nad prostorem nesmírně velké planiny; její konec jsem nemohl vidět, neboť se ztrácel v nedohlednu. Tuto nekonečnou rovinu dělily široké a krásné cesty na rozsáhlé zahrady nepopsatelné krásy; byly tam háje, louky a záhony květin nejrozmanitějších barev a tvarů. Tráva, květy, stromy a ovoce byly neobyčejně krásné. Uprostřed sadů jsem viděl nespočetné množství budov stejně krásných, líbezných, nádherných a neobyčejně velkých, až se mi zdálo, že ke zbudování jedné takové stavby by nestačily ani všechny poklady světa. Pomyslel jsem si, jakou radost by měli moji chlapci, kdyby měli aspoň jeden takový dům! Zatímco jsem obdivoval tolik krásných věcí, prostorem se šířila líbezná hudba. Byla to hudba, kterou vyluzovaly tisíce hudebních nástrojů, a každý z nich vydával jiný zvuk. A všechny možné tóny se nesly vzduchem a lahodily sluchu. K nim se připojovaly i sbory zpěváků.

Tu jsem zpozoroval množství spokojených lidí, kteří se v těch zahradách veselili a radovali. Někteří zpívali, jiní hráli. Když jsem jako ve vytržení poslouchal nebeskou hudbu, viděl jsem také nespočetné množství mladých lidí a z nich jsem mnohé poznal. Nekonečný zástup přicházel ke mně. V jeho čele kráčel Dominik Savio. Ptal jsem se: „Spím, či bdím?“ Tleskal jsem rukama, tloukl se do prsou, abych se přesvědčil, zda je to sen, nebo skutečnost. Světlo jasněji zazářilo, hudba přestala hrát a zavládlo hluboké ticho. Všichni mladí měli nesmírnou radost, která jim vyzařovala z očí, a na jejich tvářích se odrážel pokoj dokonalé blaženosti. Hleděli na mě s mílým úsměvem na rtech.

Dominik Savio se přiblížil o pár kroků a zůstal přede mnou stát. Jeho šaty byly zvláštní. Bílá tunika protkaná diamanty splývala až k patám. Široký rudý pás hustě vyzdobený drahokamy mu obepínal boky. Na krku mu visely věnce nevidaných, podivuhodných květů, které zářily nadzemským světlem. Na hlavě měl jako korunu věnec z růží. Kadeře mu vlnitě splývaly přes ramena a dodávaly mu tak krásný, půvabný a přitažlivý vzhled, že se zdálo, jako by byl andělem. Také

Svatý Dominik Savio

ostatní zářili jako slunce a byli různě oblečení. Nevěděl jsem, kde jsem. Naprosťto zmaten a roztřesen jsem se neodvážil udělat ani jeden krok.

Dominik Savio konečně promluvil: „Nejsi snad tím mužem, který se kdysi ničeho nebál? Který v nebezpečnostech a i v soužení nebojácně čelil pomlouva-

čům, pronásledování i všem nepřátelům? Kde je tvoje odvaha? Proč mlčíš?“ Vzchopil jsem se: „Třesu se, protože nevím, kde jsem... Je toto snad ona odměna spravedlivých?“ – „Ne! Jsme na místě, kde nepožíváme věčné dobroty, ale jen časná dobra v neobyčejné míře.“ – „Tedy tyto věci jsou přirozené?“ – „Ano, ale zkrášleny Boží mocí.“ – „A mně se zdálo, že je to ráj!“ zvolal jsem. – „Ne, ne,“ odpověděl Dominik Savio, „žádné lidské oko nemůže spatřit věčnou krásu!“ – „A tato hudba?“ pokračoval jsem. „Je to snad hudba, kterou posloucháte v ráji?“ – „Ne, jsou to přirozené zvuky zdokonalené Boží všemohoucností.“ – „A toto světlo, převyšující jas slunce, je to snad světlo nadpřirozené, světlo ráje?“ – „Je to přirozené světlo, ale je zesílené a zdokonalené Boží všemohoucností.“

Tu jsem ho poprosil: „A nemohl bych vidět aspoň trochu nadpřirozeného světla?“ – „To nemůže nikdo, dokud nedospěl k vidění Boha takového, jakým je. Nejnepatrnější paprsek tohoto světla by člověka okamžitě usmrtil, protože by to lidské smysly nesnesly.“ – „Mohl bych vidět přirozené světlo ještě jasnější, než je toto?“ – „Ó, kdybys jen znal, kdybys viděl světlo třeba i jen o jeden stupeň silnější, než je toto, byl bys celý bez sebe!“ – „Nemohl bych spatřit aspoň jeden z těch paprsků?“ – „Ano, to můžeš. Otevři oči!“

Podíval jsem se a v dále vytryskl pás tak pronikavého světla, že jsem to nemohl snést. Přivřel jsem oči a vykřikl jsem, až jsem vzbudil Dona Leymoneho, který spal v sousedním pokoji. Ten záblesk světla byl tisíckrát silnější než sluneční a jeho jas by byl stačil k tomu, aby osvětlil celý svět.

Po chvíli jsem otevřel oči a zeptal jsem se Savia: „Co je to? Není to snad záblesk božského světla?“ Dominik odpověděl: „To není nadpřirozené světlo, ačkoli v porovnání se světlem pozemským je převyšuje jasně. Je to jen přirozené světlo zesílené Boží mocí. I kdyby nesmírné pásmo světla, podobné tomu, které jsi viděl z dálky, obklopilo celý svět, neměl bys ani jen vzdálenou představu o nebeském jasu.“ – „Z čeho se tedy radujete v nebi?“ zeptal jsem se. – „Ach,...! Ale vždyť to není možné ani vypovědět! O nebeských radostech se člověk nedozví, dokud nezemře a nespojí se se svým Stvořitelem. Radujeme se z Boha! To je všechno.“

Dominik i ostatní chlapci měli na sobě sněhobílý oděv s rudým pásem. A pochopil jsem, že rudý pás je symbolem velkých obětí, těžkých sebezáporů, ba téměř mučednictví, podstoupeného za záchranu čistoty. Pro zachování čistoty před Bohem by byli ochotni obětovat život, kdyby to vyžadovaly okolnosti. Byl odznakem kajinosti, která duši očišťuje od vin. Bělost a lesk šatů byly odznakem křestní nevinosti, již si zachovali.

Probral jsem se z úžasu a obdivoval jsem krásu Dominika Savia. – „Jen se rychle zeptej, co se chceš dozvědět! Čas běží a není jej mnoho ani na náš rozhovor; potom mě už neuvidíš,“ řekl. – „Řekni mi něco o naší kongregaci!“ zvolal jsem. „Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách?“ Nato Dominik odpověděl: „Vidíš tam dole to nespočetné množství mladých?“ – „Vidím, kolik jich je a jak jsou šťastní.“ – „To všechno jsou ti, kdo prostřednictvím tebe dosáhli spásy,“ pokračoval. „Spočítej je, můžeš-li. Avšak bylo by jich o miliony víc, kdybys měl více víry a důvěry v Boha.“ Povzdechl jsem si, nevěda, co odpovědět na tuto výčitku, ale hned jsem si umínil, že se v budoucnosti vynasnažím mít více víry a důvěry.

„Můj drahý Savio, řekni mi, co tě nejvíc blažilo v hodině smrti?“ zeptal jsem se ještě. – „Co myslíš, co to mohlo být?“ odpověděl mi. – „Snad to, že sis uchoval ctinnost čistoty?“ – „Ne, nejen to.“ – „Snad to, že jsi měl klidné svědomí?“ – „Je to dobrá věc, ale ještě ne nejlepší.“ – „Těšila tě snad touha po nebi?“ – „Ani to ne.“ – „Co tedy? Snad poklady dobrých skutků?“ – „Ne, vůbec ne.“ – „Tak co ti tedy přineslo nejvíc útěchy v hodině smrti?“ zeptal jsem se, zmaten, že jsem nemohl uhádnout, co si myslí. Odpověděl mi: „To, co mě posilovalo v poslední hodině nejvíce, byla pomoc mocné Matky Spasitele, která je nanejvýš hodna naší lásky! Řekni to rovněž svým synům, aby ji nepřestávali vzývat, dokud žijí.“

*Pramen: P. Hermann Maria
Dobler SDB, Das Leben eines wahren
Ideals - Dominikus Savio. Offsetdruck
Gerhard Thurnher KG Rankweil,
2. vydání 1984, s. 88-96*

Z Vítězstvo Srdca 118/2017 přeložil -dd-

Kristus je Světlo!

Význam svící v liturgii církve

Dne 2. února, tedy čtyřicátý den po Vánocích, slaví církev svátek Představení Pána v chrámě (Uvedení Páně do chrámu). Slavnost je dosvědčena už ze 4. století a již odedávna je spojena se světelným procesím. Žehnání a průvod se svícemi v tento den souvisí se slovy starce Simeona, který naplněn Duchem Svatým zjevuje poslání tohoto Dítěte jako „světla k osvícení pohanů“ (srov. Lk 2,30-32). O velikonoční noci se uzavírá plný význam tohoto prorockého slova, když se pozdravuje hořící velikonoční svíce trojnásobným zvoláním „Světlo Kristovo!“ Arcibiskup Dr. Karl Braun se zamýšlí nad smyslem svící v liturgii církve a v náboženských zvycích křesťanů.

Také v době neonového světla a laserových paprsků se těší světlo svíček velké, dokonce rostoucí oblíbenosti. I když je elektrické světlo schopné proměnit noc v den, je jenom málo domácností u nás, které nemají doma žádnou svíčku. Všude vidíme svíce v nejrůznějších barvách, tvarech a velikostech a naskytá se otázka, proč je tomu tak, vždyť jako svítidlo nemá svíce žádný význam, jenom v případě nouze.

Více než jenom romantická okrasa

Zapalují se svíce jenom z důvodu nostalgie nebo sentimentality? Tu a tam to občas jimi zavání, ale je jisté, že mnoho lidí potěší mírné světlo svící na svátečně prostřeném stole a navodí mezi lidmi zvláštní náladu. Zdá se mi dokonce oprávněný závěr, že čím je náš okolní svět hektičtější, automatizovanější, a proto více odosobněný, o to více roste záliba pro svíce a pro fluidum, které šíří.

Také v liturgii církve má svíce zvláštní význam. Ke každé mši svaté se na oltáři zapalují svíce a v průběhu církevního roku se s nimi stále setkáváme. Jako příklad uveďme adventní věnec se čtyřmi svícemi, hromniční svíčku, velikonoční svíci, svíci k prvnímu svatému přijímání nebo svíce na mariánském oltáři v měsíci máji. Mohlo by se ukvapeně říci, že svíce v kostele mají především za úkol uvést věřící do správné nálady. Ale taková úvaha je příliš povrchní. Je nebezpečí, že hoření svící budou lidé degradovat na pachtění se za efektem.

Abychom pochopili význam ohně svící, musíme uvažovat širěji: oheň a světlo, stejně jako voda, patří k pradávným symbolům lidstva. Oheň je zdrojem svět-

la a tepla, které potřebujeme k životu. Představa věčné noci a chladu v nás vyvolává tušení konečné smrti. Proto byl oheň pro mnohá náboženství nejenom symbolem božství, nýbrž sám byl v podstatě božský, a proto hodný úcty. Jinak byl oheň chápán také jako nebezpečná přírodní síla. Je nevázaný a jednou založený se umí šířit bez omezení. Když se však oheň „ochočí“, působí blahodárně a jako životní síla.

Světlo olejové lampy nebo svíčky představuje „ochočenou“ podobu ohně a nacházelo uplatnění u mnoha náboženství a pohanských kultů. Použití svíček bylo rozšířeno už v pohanském kultu antiky. Například Cicero mluví o tom, že se kadidlo a svíce spalují před obrazy bohů. Také církevní otec Tertulián, který žil okolo roku 200, píše o pohanském zvyku zapalovat lampy na domech na počest bohům.

To bylo dostatečným důvodem k tomu, aby se použití svíček vyhýbali při náboženských zvycích křesťané, protože upomínalo na pohanství. Přesto se od 4. století rozšířil zvyk zažehovat svíce na hrobech mučedníků, jak nám to dokládají staré texty.

Svíce jako symbol Krista

Nejenom o Velikonoční noci, ale po celý rok dostala svíce velký význam v domech Božích jako svítidlo. Okolo roku 1000 byly svícny v kostelech používány všeobecně. Přesto se těšila svíce velké oblíbenosti v kostele nejenom jako zdroj světla, ale ještě více na základě své symboliky. Pro slavení liturgie je to velmi významné, protože liturgie je podstatně svázána s vnějšími znameními.

Pro lidi dřívějších dob bylo symbolické myšlení běžnější. Pro ně například

voda nebyla jenom chemická sloučenina H₂O, ale viděli v ní více: Život, růst, dar Boží a dar přírody. Podobně nebylo světlo svíce jenom osvětlením ve tmě, nýbrž také poukazem ke Kristu. Svíce se hořením sama stravuje, podobně se stravoval Kristus ve své lásce k lidem.

V Novém zákoně oslavuje Simeon Pána jako „světlo k osvětlení pohanů“ (Lk 2,32). Kristus Pán sám sebe nazývá „světlem světa“ (Jan 8,12). Světlo se jeví jako nejvhodnější symbol jeho božství. Protože světlo je mezi hmotnými věcmi nejméně hmotné, považuje se za vhodný symbol Boží, absolutního Ducha, kterého Písmo označuje jako Světlo (1 Jan 1,7), o němž říká, že On je zdrojem všeho světla (Ž 36,10), světlem oděný (Ž 104,1) a že bydlí v nedostupném světle (1 Tim 6,16). Materiální světlo se pohybuje s neuvěřitelnou rychlostí, je bez poskvrny a čisté, proniká všude, aby působilo oživujícím způsobem, a prozařuje všechno, a je proto z tohoto důvodu vhodné k symbolickému zobrazení všudypřítomné, vše oživující božské bytosti.

Lidskou podstatu Kristovu vidí středověk symbolizovanu ve vosku, který slouží k výživě světelného plamene. Tak jako pochází čistý včelí vosk od panenské včely, tak vzešlo tělo Kristovo z panenského lůna nejbлаhoslavenější Panny. Z tohoto symbolického vztahu světla ke Kristu se vysvětluje také rozšířené použití, které našlo v průběhu času v katolické církvi. Světla zdůrazňují přítomnost Kristovu v Nejsvětější svátosti a na oltáři při slavení Eucharistie. Když jsou při udělování svátostí rozžehána světla, tak upomínají na Krista, neviditelného dárce milosti, tak jako k evangeliu nesené svíce při slavnostních bohoslužbách Krista jako „světlo světa“ a zvěstují naši radost nad jeho zjevením.

Doposud jsme se soustředovali na svíci a její symboliku v liturgickém dění. Ale význam svíce v životě katolické církve je ještě dalekosáhlejší. K tomu se musíme ještě jednou vrátit do církevních dějin.

Se svíci církevním rokem

Od 10. století se stalo obvyklým svíce světit. To se dělo zejména o svátku Hromnic, 2. února, neboli o svátku Představení Páně v chrámu, jak se tento svátek dnes nazývá. Kromě přirozené symboliky světla

dostaly svíce teď na základě svého posvěcení zvláštní postavení ve zbožném životě. To se projevuje například při svatoblaženském požehnání, které se udílí den po Hromnicích se dvěma zkříženými svíčkami.

Posvěcená svíce má význam také v soukromí rodiny. Provází věřícího církevním rokem. Rozsvěcuje se v trápení a nouzi. Tak se stává posvěcená svíce postupně znamením Boží přítomnosti – třeba hromnička, která se zapaluje při bouřce, a tím se prosí o ochranu Boží.

Také adventní věnec se svými svíčkami nabývá v průběhu času rostoucí význam v křesťanské zbožnosti. Není jenom ozdo-

bou světnice v předvánoční době, nýbrž výzvou k rozjímání a modlitbě v týdnech před Vánoce.

Pozornost zasluží také často umělecky ozdobené votivní svíce, které věřící lidé darují zvláště na poutních místech. Tyto svíce mají často úžasnou velikost. Například existuje největší svíce v Andechs, dar augsburských poutníků z roku 1727, o velikosti 2,4 metru a váze 84 liber. V poutním kostele Sankt Salvatora v Bettbrunnu u Ingolstadtu jsou uváděny votivní svíce od roku 1378.

Také v pověrách mají své místo

Vedle pozitivních podnětů pro lidovou zbožnost svěcením svíci se vyskytují také zvyky, které počítáme k pověrám. Pro ilustraci uvádíme: Existoval například zvyk, že v den sňatku se pozoroval plamen svatební svíce, aby se předpovídalo budoucí soužití manželů. Světlý, klidný plamen dával naději na harmonické manželství. Plápolající nebo prskající světlo znamenalo neštěstí a sváry. Jiskry z hromniční svíce byly pro rodinu radostnou zvěstí nebo ohlašovaly hosta.

Stékající vosk znamenal zlo a smrt. Docházelo k opravdovému svičkovému věštění. V kraji Horní Falce bylo dříve zvykem pro každého člena rodiny zažítat jednu posvěcenou svíci. Společně sfoukli všechny svíce. Či knot doutnal nejkratší dobu, o tom se myslelo, že musí zemřít jako první. Těchto několik málo příkladů ukazuje zřetelně, že tady byly posvěcené svíce zneužity a staly se předmětem pověry, protože se myslelo, že světicí modlitba uděluje svíci zázračné síly. Ale nemůžeme být přepjatí a tyto zvyky minulých časů příkře odsuzovat. Navzdory těmto praktikám žili jinak tito lidé bezpochyby v hluboké a pevné víře.

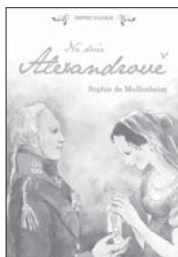
Z Kirche heute 4/2017 přeložil -mp

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel.

Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

BELETRIE

NA DVOŘE ALEXANDROVĚ • SESTRY NADĚJE

Sophie de Mulenheim • Z francouzštiny přeložila Romana Agullo

Třetí díl románové série navazuje na předchozí *Podepsána Charlotte* a *Kde jsi, Élisabeth?* La Rochelle 1890. Emílie a Konstancie, pobývající na zámku Naděje, se setkávají s Dimitrijem Ročenovským, který právě dorazil z Petrohradu, a v jednom ze svých zavazadel má vzpomínky své prababičky, jistě Élisabeth z Naděje!

Paulínky • Brož., 140x205 mm, 240 stran, 249 Kč

PRO VZDĚLÁNÍ I HLUBŠÍ DUCHOVNÍ ŽIVOT

PONOŘ SE! • ŽÍT SVŮJ KŘEST A BÍŘMOVÁNÍ

Timothy Radcliffe • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

„Naši víře se bude dobře dařit jedině tehdy, když znovu objevíme hluboký smysl krásy prostého obřadu křtu. Křest se dotýká nejhlubších dramát lidského života: narození, zamilování se, odvaha vydat se druhým lidem, hledání smyslu, dospívání, vyrovnávání se s utrpením a selháním, a konečně smrti. Kdybychom křest zkoumali náležitě, osvětlil by se tím každý aspekt našeho lidství, naše nejhlubší naděje a tou-

hy,“ říká v předmluvě knihy autor. Dále pak prochází krok za krokem obřad křtu a ukazuje, že je v něm jako v semínku obsažen náš celoživotní program i cíl.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x204 mm, 288 stran, 330 Kč

KÁZÁNÍ NA PÍSEŇ PÍSNÍ

Bernard z Clairvaux • Z latiny přeložila Markéta Koronthályová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Biblický text Píseň písní inspiroval k výkladům jak církevní otce 2. a 3. století (Hippolyt Římský, Origenes), tak i velké osobnosti století následujících (Řehoř z Nyssy, Nil Ankyrský, Řehoř Veliký). Bernard z Clairvaux (1090–1153) jej zpracoval celkem v 86 kázáních, a to v letech 1135–1153. Nevyložil v nich ani zdaleka celý text Písně písní, protože četné odbočky, které ho během rozjímání napadaly, ho často zavedly daleko od předlohy. Není jisté, zda svá Kázání skutečně přednášel komunitě bratří, nebo zda jde pouze o literární formu výkladu. Na rozdíl od těch, kdo vidí milostnou poezii Písně písní jako vyjádření vztahu Krista a církve, případně Krista a duše, vnáší Bernard do svého výkladu velmi osobní rysy a aplikuje tento vztah na Krista a vlastní duši. Na konkrétních příkladech ze svého života i ze života bratří nám pomáhá orientovat se v našich vlastních nesnázích a složitostech vztahů s lidmi i s Bohem. Právě pro tyto osobní zkušenosti je jeho výklad aktuální i nyní pro nás, vždyť chceme prožít intenzivně svůj život s Bohem.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Druhé vydání Váz., přebal, 152x216 mm, 488 stran, 560 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.